381

WORDS OF PEACE.

சாந்தி வசனம்.

25 OCT 1921

Vol. IV.] [No. 2.

பிரஹ்ம வித்தியா தீபிகை

(தொடர்ச்சி.)

இஃது பிரஹ்மஸ்ரீ C. இராமய்யா B.A,L.T. அவர்களால்
தெலுங்கில் இயற்றப்பெற்ற நூலிலிருந்து
மதனப்பள்ளி காலேஜ் ஆசிரியர் பிரஹ்மஸ்ரீ
R. ரேங்காச்சாரியார் *M. A. L. T.*, அவர்களால்
தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

Published by

A. Ratnasabhapathi Mudaliar, *F.T.S.*,
Santhi Asramam T. S. Tirumeyachur,
Peralam Post Tanjore Dt.

கும்பகோணம்
ஸ்ரீ கோமளாம்பா அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஆகஸ்டு **1921**.

[...hts *Reserved.*] [விலை அணா 3.

6 சமாதானம்:—சமமான சித்தம்; இஷ்டாநிஷ்டங்கள் ஒன்றுசேர்ந்தபோது மனது விகாரமின்றியிருத்தல் சாமானியமாக ஜனங்களுக்குப் பிரியமுண்டாகும்போது சந்தோஷமும் அப்பிரியமுண்டாகும்போது துக்கமும் ஏற்படுவது இயல்பு. அன்னோர் விருப்புவெறுப்புக்களுக்கு உட்பட்டேயிருப்பர். ராகத்துவேஷங்களை வென்றபிறகு, நமதிஷ்டப்படி காரியங்கள் நிறைவேறினும் நிறைவேறாது போயினும், மனது விகாரமற்றிருக்கவேண்டும்.

இவ்வறுகுணங்களையும் ஒவ்வொருவரும் சிறிதேனும் அப்பியசிக்கவேண்டும். இக்குணங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பழகிக்கொள்ளலாமென்பது கூடாது. இவைகளை ஒருங்கே சிறிது சிறிதாக அப்பியாசஞ்செய்து திடப்படுத்திக்கொள்வதே நலம். இவையனைத்தையும் ஒருவன் பூரணமாகப் பழகிக்கொண்டால் அவன் மோட்சத்தை அடைந்ததாகவே கொள்ளலாம். கொஞ்சம் அப்பியாசஞ்செய்தவனும் ஞானோபதேசத்திற்குத் தகுதியுள்ளவனாவான். அதன் பிறகு காலக்கிரமத்தில் அனைத்தும் அவனிடம் நிரம்பும்.

நித்தியாநித்திய வஸ்துவிவேகம், இகபரலோகபலபோகங்களில் வைராக்கியம், சமதமாதி ஷட்சம்பத்துக்கள் என்ற இந்த சாதனத்திரயங்களைத் தவிர முமுக்ஷுத்துவமென்ற நான்காவதும் மனிதரிடம் இருக்கவேண்டும். முமுக்ஷுத்துவமென்றால் சமுசாரபந்தத்திலிருந்து விடுபடவேண்டுமென்ற தீவிரமான ஆசை; இதில்லாவிடில் மேற்கூறிய மூன்றையும் அப்பியசிப்பதற்கு உற்சாகமேற்படாதல்லவா?

இதற்கு உதாரணமாக ஒருகதையுள்ளது. முன்னாளில்ஒரு சிஷ்யன்தத்துவக்ஞானியானகுருஒருவரிடம்போய் தனக்குமுக்திமார்க்கத்தை உபதேசிக்கும்படி வேண்டினான். சிஷ்யனது மனோதிடத்தையும் ஊக்கத்தையும் பரீக்ஷிக்க வெண்ணி அவர் காலத்தைக் கடத்திக்கொண்டுவந்தார். பலமுறை அவன்

அவரைப் பிரார்த்தித்துப் அவர் வாளாவிருந்துவிட்டார். ஒருமுறை திடமான மனத்துடன் அவன் வேண்டியபோது குரு அடுத்துவரும் பருவகாலத்தில் உபதேசிப்பதாகக் கூறி, அன்றையதினம் சாகரசங்கமத்திற்கு வந்துசேரும்படி உத்தரவுசெய்தார். அவ்வாறே அவனும் வந்துசேர்ந்தனன். தேசிகர் அவனை இடுப்பளவு ஆழ ஜலத்தில் அழைத்துப்போய் அவனை முழுகச்சொல்லி, வெளியேவாராமல் அவனை அமுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டார். சிஷ்யன் மூச்சுமண்டிப்போய், திக்குமுக்காடித் தளர்ச்சியடைந்தனன். பிராணனுக்கு அபாயம் வரும்வரை அவனை நீருக்குள் வைத்திருந்து பிறகு குரு அவனை விட்டுவிட்டார்.

சிஷ்யன் வெளியேறி ஆயாசத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு உறுதியான மனதில்லாமலிருந்தான். குரு அவனை நோக்கி, நீரில் மூழ்கியிருந்தபோது உனக்கு என்ன கோரிக்கையிருந்தது சொல் என்று கேட்டனர். தனக்கு மூச்சுவிடுவதற்குக் கொஞ்சமிடமிருந்தால் அச்சமயம் பிழைக்கக்கூடுமென்று எண்ணத்தைவிட வேறொன்றுமில்லையென அவன் விண்ணப்பித்தான். இதைச் செவியேற்ற குரு நீ நீரினுள் மூழ்கியிருந்தபோது பிழைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உன்னிடம் எவ்வளவு திடமாக உண்டானதோ, அவ்வளவு திடமாக மோட்சமார்க்கத்தையடைவதில் எண்ணமுண்டாகும்போது நான் உனக்கு உபதேசிப்பேன், நீ இப்போது செல்லலாம்'' என்றுகூறி சிஷ்யனை அனுப்பிவிட்டார். இதனால் தீவிரமான மோட்சாசக்தி மனிதரிடம் உண்டாகவேண்டுமென்பது அறியத்தக்கது.

ஞானமார்க்கத்தில் நடக்கத் தொடங்குகிறவர்களுக்கு இந்நான்கும் முதலில் அவசியம் வேண்டுமென ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியர் விதித்துள்ளார். இவையே சாதனசதுஷ்டயமெனப் பெயர்பெறும். இந்த சம்பத்தில்லாதவர்கள் பரவித்தியாஞானத்திற்கு அதிகாரிகளாகார். இவையனைத்தையும் சிறிதேனும் அப்பியாசஞ்செய்தோரே பிரமஞானத்தை யடைவதற்குத்

தகுதிபெறுவர். அவர்க்கல்லாது பிறர்க்கு இந்தஞானத்தை உபதேசிக்கக் கூடாதென்பது தத்துவஞானிகளான மகாத்துமாக்களின் கருத்தாகும்.

"அதாதோ ப்ரம்மஜிக்ஞாசா" இனிமேல் பிரமவிசாரம் என்பது வேதாந்தசூத்திரத்தின் முதல்சூத்திரம். அதில் "அத" இனிமேல் என்பதற்கு "சாதனசதுஷ்டயம் கொஞ்சமாயினும் சாதித்துக்கொண்டபிறகே" என்பது பொருள். இந்த சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தில்லாதவர்கள் தற்காலத்தில் பிரம்மவித்தியா ரகசியங்களை சப்தமாத்திரத்தில் கற்றுக்கொண்டு, மகாவாக்கியங்களின் பொருளைத் தமது அனுபவத்தால் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவ்வாக்கியங்களை வாயால் உச்சரித்துத் தாம் பிரம்மஞானிகளென நடித்து பிறர்க்கு உபதேசிகளாகி யாவற்றையும் மயக்குகிறார்கள். குருடன் குருடனை அழைத்துச் செல்வதைப்போல, இப்போலிக்குருக்கள் பிறர்க்கு மார்க்கதரிசிகளாகின்றனர். முடிவில் இருவரும் வழிதெரியாமல் திகைக்கின்றனர். சுலபமானதும் அபாயமற்றதுமான கருமபக்திமார்க்கங்களை விட்டு விட்டு, கஷ்டமானதும், அபாயகரமானதுமான இந்த ஞானமார்க்கத்தை அனுஷ்டிக்க முயல்வதால் இருவரும் கேடுறுகின்றனர். இதனால் சித்தசுத்தியடைந்து மேற்கூறிய நான்கு சாதனங்களையும் திடமாகச் சிறிதேனும் அப்பியாசஞ் செய்வதற்குமுன்பு ஒருவன் ஞானமார்க்கத்தை அனுசரிப்பது தவறென உணர்ந்துகொள்க. இந்த சாதனங்களை நன்றாகப் பழகி அவற்றில் தேர்ந்த அதிகாரிகளாகும் மகான்களே ஞானமார்க்கத்தில் நடக்கத் தகுதியுள்ளவராவர்.

நாயமாத்மா பலஹீநேந லப்யோ ந ச
ப்ரமாதாத் தபஸோ வாப்யலிங்காத் ||

முண்டகோபநிஷத்.

இந்த நான்கையும் அப்பியாசஞ் செய்தால் ஜீவனுடைய புத்தி பரிசுத்தமாகும். அவனது அகங்கார மமகாரங்கள் பூரணமாக நசிக்கும். அவனது புத்தி மிகவும் கூர்மையடையும். அவனது இந்திரியங்கள் மனோபுத்திகளுக்கு வயப்பட்டு நிற்

கும். ஆகாராதி நியமங்களால் அவனது சரீரங்கள் பரிசுத்த மடையும். இவைகளைப்பெற்ற ஜீவன் ஆத்துமஞானத்திற்கு அதிகாரியாவான்.

அந்த ஞானம் எப்படிப்பட்டதென்று பகவான் கீதையில் சுருக்கமாக விளக்கியுள்ளார்.

"எப்பொருட்கு முன்னே யிருக்கின்ற வின்னுயிர்நா
னப்பொருளுக் காதிநடு வந்தமுநா—னிப்படியி
லெல்லாமு நானு யியன்ற பரிசதனைச்
சொல்லாரக் கேளாய் தொகுத்து." கீ. வெ. X. 21.

(இ-ள்.) எல்லா பூதங்களின் இருதயத்திலிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபன் நானே. எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆதியும் (உத்பத்தி காரணனும்) ஸ்திதியும் (ரக்ஷிக்கின்றவனும்) முடிவும் (லயகாரணனும் நானே.

இனி, ஆத்துமக்ஞானத்தை விரிவாக வருணித்து அதன் லக்ஷணங்களையும் பகவான் விளக்கியுள்ளார்.

"மானமுட னேடம்பம் வன்கொலையின் மாறுகிலே
யானபொறை செவ்வை யமர்குருவின்—பானணுகல்
சுத்தியமர் வுற்ற துணிவுடைமை சூழ்மனத்தைச்
சித்தி யளவுஞ் செறுப்பு." கீ. வெ. XIII. 7.

இந்தியங்கள் சார்பொருளி லென்றுந் துறந்திருத்தல்
வந்தியலு மாங்கார மற்றொழிதல்—புந்தியினற்
சென்ம மரணஞ் செரைநோய்சேர் துக்கமாம்
புன்மை யுணரும் புணர்ப்பு. (8)

நின்ற நசையறுத னேர்புதல்வர் தாரமனை
யொன்று மனமங் கொழிவித்த—லென்றுஞ்சம
ஞர்ந்தே யிருத்த லுகப்புவெறுப் பாம்பொருள்கள்
சேர்ந்து வாலிற் றெளிந்து. (9)

என்பா லனன்னியமா யெய்ந்துபுறம் போகாத
வன்பாரும் பத்தி யமர்வுறுத—லின்பார்

தனியிடத்திற் சார்தல் சனங்குழுவு கண்டால்
நனியுகப்புச் சேரா நலம். (10)

ஆருயிரின் மேலறிவி லாய்ந்தென்று நின்றமர்வு
பேருணர்வாந் தத்துவத்தின் பேறறிவு—சீருடைய
மெய்ஞ்ஞான மாமதென விக்குரைத்தேன் வேறனைத்து
பொய்ஞ்ஞான மாகும் புறம்.” (11)

(இ-ள்.) பணிவு, டம்பமின்மை, பரஹிம்சை செய்யாமை, பொறுமை, நல்லொழுக்கம், சத்குருசேவை, மனசுத்தி, சரீர சுத்தி, சாஸ்திரப்பொருள்களில் கலங்காத உறுதியுடைமை, தேகசுவாதீனம், இந்திரிய விஷயங்களில் வெறுப்படைதல், தானென்னும் அகங்காரமின்மை, பிறப்பு, இறப்பு மூப்புநோய் என்பனவற்றில் துக்கத்தையும் தோஷத்தையும் அறிதல், புத்திர களத்திர கிருக முதலியவற்றில் பிரியமற்றிருத்தல் அவற்றில்அபிமானமற்றிருத்தல், இஷ்டாநிஷ்டங்கள் நேரிட்டபோது எப்போதும் ஒரேவிதமான மனத்தோடிருத்தல், என்னிடத்தில் அனன்னிய யோகத்தாலே ஸ்திரமான பக்திசெய்தல், தனியிடத்தில் வாசஞ்செய்தல், ஜனக்கூட்டத்தில் விருப்பமற்றிருத்தல், ஆத்மதத்துவ ஞானத்தில் எப்பொழுதும் நிஷ்டையுடைமை, தத்துவ ஞானத்தின் உத்தமபலனான தத்துவஞானார்த்த தரிசனத்தைச் சிந்தித்தல், இவைகளே மெய்ஞ்ஞானமாகும். இவற்றிற்கு அன்னியமானவை அஞ்ஞானமாகும்.

மேலே சொல்லப்பட்ட லக்ஷணங்களை யடைவதே ஞானமென்று போதித்து அந்த ஞானத்தின் பலனையும் பகவான் கூறியிருக்கிறார். எதையடைவதால் மனிதன் மோக்ஷத்தையடைவானோ அந்த ஞானஸ்வரூபத்தை நிரூபித்து, ஞானவிஷயமான வஸ்துவையும் பகவான் பின்வருமாறு நிரூபித்திருக்கிறார்.

இவ்வறிவா லெய்து முயிர்தன்னை யீங்குரைக்கே
னெவ்வறிவா னல்லமுத மெய்தலாஞ்—செவ்வையதி
வாதியில தெற்பரமா யான்ற பிரமமா
யீதிலதுண் டென்றுரைப்ப தில். கீ. வெ. XIII. 12.

எங்குங் கரம்பாத மெங்குங்கண் சென்னிமுகம்
எங்குஞ் செவியா மியல்புடைத்தாய்—இங்குலகில்
எப்பொருளும் தன்றகவா லேய்ந்து பரந்துநிற்கு
மப்பொருளின் தன்மை யது. (13

எல்லாப் புலனியல்வு மேய்ந்தே விளங்குமதாய்
எல்லாப் புலனியல்வு மில்லையாய்—எல்லாந்
தரிக்குமொரு தத்தற்றுச் சார்குணமூன் றின்றி
விரித்ததனைத் துய்க்கும் மிக. (14)

பூதங் களுக்குள் புறம்புமாய்த் தானின்று
மீதங் கியல்வதுமாய் மேவியே—போதத்து
நுண்ணிமையி னுன்மிகவு நோக்கரிதாய்த் தூரத்து
மண்ணிமை யினலருகு மாம். (15)

வேறுபா டற்றவது வேற்றுமைசேர் பூதத்து
வேறுபா டுற்றதுபோன் மிக்கிருக்குங்—கூறுபா
டுற்றபொருள் தான்பரிக்கு முண்ணுமுண் டாக்குமென
மற்றறியத் தக்கதது வாய்ந்து. (16)

சோதிகளின் மிக்கதுதான் சோதியாய்த் தொக்கதம
மீதுபர மென்னுமுறை மேவுமதாய்ப்—போதமெனத்
தானறிய லாவறிவாற் சாருமதா யாவர்க்கும்
ஊனமற வுள்ளிருக்கு முற்று. (17)

இப்படியாற் கேத்திரமு ஞானத் தியல்வகையு
மெய்ப்படியா னேய வியப்பதுவந்—தப்பறவே
யான்திரளச் சொன்னேனென் பத்தனு யீதறிந்து
தான்றிகழ்ந்தென் மயனுஞ் சார்ந்து. (18)

(இ-ள்.) ஆதியற்ற பரம்பிரமமாகிய அது சத்தாகச்சொல்லப்படுதலுமில்லை. அசத்தாகச் சொல்லப்படுதலுமில்லை. அது எங்கும் கைகளையும் கால்களையுமுடையது; எங்கும் கண்களையும், தலைகளையும் முகங்களையுமுடையது; எங்கும் காதுகளையுடையது; உலகத்தில் யாவற்றையும் வியாபித்துக் கொண்டிராநின்றது; அறியத்தக்க வஸ்துவான அந்த பிரமம் சகல இந்திரியங்களையும் குணங்களையும் அவ்வவற்றின் விஷயங்களையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது; சகலவித இந்திரியங்

களுமற்றது; ஒன்றிலும் ஒட்டாதது; சகலத்திற்கும் ஆதாரமானது; சத்துவாதி குணங்களற்றது; சத்துவாதி குணங்களை ரக்ஷிப்பது; சராசரவஸ்துக்களின் வெளியிலும் உள்ளிலுமுள்ளது; சூக்ஷ்மமாயிருத்தலால் அறியக்கூடாதது; (அச்ஞானிகளுக்குத்) தூரத்திலிருப்பது; ஞானிகளுக்கு சமீபத்திலிருபபது; தாவர ஜங்கமங்களாயுள்ள பூதங்களிலே (காரண சொரூபத்தாலே) பிரிவற்றதாயினும் (காரிய சொரூபத்தாலே) பிரிந்திருத்தல்போலத் தோற்றுவது; சம்ரக்ஷணை காலத்தில் பூதங்களை ரக்ஷிப்பது; பிரளயகாலத்தில் சகலத்தையும் விழுங்குவது; சிருஷ்டிகாலத்தில் சகலத்தையும் உண்டாக்குவது; சூரிய சந்திராதி பிரகாசங்களுக்கும் சோதியைக்கொடுக்கும் சோதி; அக்ஞானத்திற்குப் புறம்பானது; ஞானசொரூபமானது; ஞானத்திற்கு விஷயமானது யாதோ அந்த விஷயசொரூபமானது; ஞானத்தாலே அடையத்தக்க ஸ்தானமாயும், சகல பிராணிகளின் இருதயத்தில் விசேஷமாயிருக்கின்றதாயும் சொல்லப்படுவது; இவ்விதம் க்ஷேத்திரத்தின் உண்மையும், அதனினும் வேறான ஆத்மசொரூபத்தைப் பெறும் ஞானத்தின் உண்மைவகையும், க்ஷேத்திரஞ்ஞனுடைய உண்மையான தன்மையும் சங்கிரகமாகச் சொல்லப்பட்டன. என் பக்தன் இவற்றையறிந்து என்னைப்போல் அசம்சாரித்துவ தருமத்தையடைவதற்கு யோக்கியனாகிறான்.

பிரபஞ்சத்தில் மனோவாக்குகளுக்கு எட்டியயாவும் அந்த பிரம்மசொரூபமே அவைகளை பிரமத்தின் வெளித்தோற்றமாகப் பாவிக்கவேண்டும். கேவலம் பொருள்களாக மாத்திரம் கருதக் கூடாது. எல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாகவுள்ள சைதன்னியத்தை அறியவேண்டும். அந்தசைதன்னியம் பரவியிருக்கும் பிராகிருத் ரூபங்களைமாத்திரம் அறிவது பிரயோசனமில்லை. அது அச்ஞானமாகும். ஆத்துமவிஷயத்தைப் போதிப்பதே வித்தை. ஆத்துமாவைத்தவிர வேறு பதார்த்தமொன்றுமில்லையாதலின் இதரவிஷயங்களைப் போதிக்கும் வித்தைகளும், சாஸ்திரங்களும் அவித்தையே. முதலில் பிரகிருதிபோதகமாக விருந்து முடிவில் ஆத்மபோதத்திற்குத் துணையாக விருப்பதால் அபர

வித்தைகளெல்லாம் சநாதனமான பரவித்தைகளின் கிளைகளெனலாம். அதனுல்தான் வெளித்தோற்றத்திற்கு வேறுவேறுகக் காணப்படும் ஷட்தர்சனம் ஒவ்வொன்றும் அந்த பரதத்துவ ஞானத்திற்கு சாதனமாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லாவித்தைகளும், எல்லாமார்க்கங்களும் பகவத்தத்துவத்தைத் தெரிவிக்கும் கருவிகளாகவும் பகவத்சந்நிதானத்தை அடைவிக்கும் வழிகளாகவும் உள்ளன. ஆதமதத்துவத்தைப் போதிக்கும் வித்தையே வித்தை. பிறவித்தைகள் உண்மையான வித்தையாகா.

[illegible]
[illegible]
[illegible] ‖ பாகவதம்.

உலகத்திலுள்ள நாநாவித பிராகிருதவிஷயங்கள் எல்லாவற்றிலும் அப்ராகிருதமான ஆதமதத்துவம அந்தர்யாமியாகப் பிரகாசிக்கின்றது. இவ்வாறு நாஞதத்துவத்திலும வெளியாகும் ஏகதத்துவத்தைப் பார்ப்பதே விசேஷமானது.

ஆத்மா ஒன்றே, அது இரண்டற்றது; செய்கையற்றது; உலகில் நடைபெறும் வியாபாரங்களெல்லாம் பிரகிருதிசம்பந்தமானது. ஆத்மா எங்கும் வியாபித்துள்ளதால் அது சலனமற்றது. சலனமென்றுல் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் போவதல்லவா? எங்கும் வியாபித்திருக்கும் தத்துவம் எங்கிருந்து எங்குப் போகக்கூடும்? ஆத்மா இல்லாதவிடம் உலகில் ஊசிமுனையளவுகூட இல்லை. சலனம் என்றபோதெல்லாம் ஆத்மாவே பிரகிருதியுடன்கூடி பிரகிருதியைச் சலிக்கச்செய்கின்றதென்று அறியவேண்டும். சலிப்பது பிரகிருதியே. எவ்வளவு நுட்பமான சலனமாஞலும், அது பிரகிருதியின் சேர்க்கையில்லாமல் நிகழாது. இதஞல் ஆத்மா செய்கையற்றதென்பது வெளிப்படை.

எய்ந்த பிரகிருதி யித்தாற் கருமமெல்லாம்
வாய்ந்தியலு மென்றறிந்து மன்னுயிரை யாய்ந்திவனைக்
கத்தா விவனென்று காண்பா னெவனவனே
சத்தா முணர்வுடையான் ருன். கீ. வெ. XVIII. 29.

மற்றும், உலகில்காணப்படும் மாறுதல்களெல்லாம் முக்குணங்களையுடைய பிரகிருதியில் காணப்படுமே தவிர, ஆத்மாவிடம் காணப்படா. பிறப்பு, இறப்பு, பெருக்கு குறைவு முதலியவை பிரகிருதிசமுதாயத்திற்கு உண்டு; ஆத்மாவுக்கில்லை. இவ்வாறு நித்தியமாகவுள்ள ஆத்மாவுக்கும் அநித்தியமான ரூப சமுதாயங்களுக்கும் உள்ள பேதம் விவேகத்தால் விளங்கலாகும்.

எல்லாப் பொருளு மிறுதியினைக் கூடியே
வில்லாத காலத்து நிற்குமதாய், கீ. வெ. VIII. 19

இதுமுதலாகிய வாக்கியங்களிலுள்ள 'இறுதி' என்பதற்கு 'நசித்தல்' அல்லது 'மாறுபடுவது' என்பது பொருள். ''பிரகிருதியின் மாறுபாட்டால் வற்படும் ரூபங்களெல்லாம் நாசமடையும், அவற்றிலுள்ள ஆத்மா நாசமடையாது'' என கீதையில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஈச னவனொருவ னெல்லா ரிதயமாந்
தேச மதி னிற்கும். கீ. வெ. XVIII. 61.

ஒத்துப் பொருளனைத்தி னுள்ளே யமரவிருந்
தத்துப் பரமேசனாகியே. கீ. வெ. XIII. 27.

எப்பொருட்கு முன்னே யிருக்கின்ற வின்றுயிர்தான்
கீ. வெ. X. 21.

இந்த ஆத்மா சர்வபூதங்களிலும் சமமாகப் பிரகாசிக்கின்றது. ரூபங்கள் சாத்விகமாயினும், ராஜஸமாயினும், தாமசமாயினும் அவைகளிலெல்லாம் ஆத்மா சமமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. அதனால், ஆத்மஞானி இவைகளனைத்தையும் சமபுத்தியோடு பார்க்கிறான். ஆத்மஞானியாக விரும்புவோன் அவ்வித சமபுத்தியைப் பழகிக்கொள்ளவேண்டும்.

ஆற்றுணர்ந்த வந்தணனா வத்தியாய்[illegible]
தோற்றுடலுந் தோலுந் துவக்கமைந்தங் கென்றுயி
ரொக்க நிகழு முணர்வோ ரெனமறையிற்
றக்க வறிவுடையோர் தாம். கீ. வெ. V. [illegible]7

மேலான வஸ்துக்களிலும், தாழ்வான தோற்றங்களிலும் அழகிய பூதங்களிடத்திலும், பார்ப்பதற்கு இழிவான ரூபங்களிலும், பிரமஞானிகளிடமும் கொடியவரிடமும், பாஷாணங்களிலும் பிரமனிடத்திலும் சமமாக ஆத்மா வியாபித்திருப்பதால், இவைகளனைத்தையும் சமபுத்தியுடன் பார்ப்பதே ஞானம். ஈசுவரன் சர்வ பூதங்களிடத்திலும் ஜீவகலையாகப் பிரகாசிப்பதால் சர்வ பூதங்களையும் வணங்கவேண்டுமென்று பகவான் தமது முக்கியசிஷ்யரான உத்தவருக்குப் போதித்திருக்கிறார். இதுவே மேலானஞானம். இதுவே மேலானமோக்ஷமார்க்கம்.

எங்கு நிகழ்ந்திருக்கு மென்றன்னை யேகமாத்
தங்குஞ் சமநினைவான் றானுணர்ந்தா—னங்கங்கே
யெவ்வா றியன்றிடினும் யோகியவ னென்னிடையி
லவ்வா றியன்றவனே யாம். கீ. வெ. VI. 27.

இனி, சர்வபூதங்களிலும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பது எவ்வாறு கூடும்? அக்ஞானியிடத்திலும், சூதாடியிடத்திலும், மோசக்காரனிடத்திலும் பிரமஹத்தி செய்தவனிடத்திலும் பிரமஞானியிடத்திலும் சமத்வத்தை எவ்விதம் அனுஷ்டிப்பது? என்ற கேள்விகள் எழலாம். இவரிடமெல்லாம் ஆத்மாவின் கலை ஏற்கனவே இருக்கிறது. எல்லோரும் நானாவிதமான அனுபவங்களை யடைந்து, அவைகள்மூலம் கிடைக்கத்தக்க ஞானத்தைப்பெற்று, முடிவில் ஆத்மஞானிகளாவதற்குத் தகுதியடைகிறார்கள். ஆத்மா வித்துரூபமாகவுள்ள தனது சக்திகளை எல்லாரிடமும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. மரத்தினது சக்தி ஒருபுறம் இளஅரும்பாகவும், ஒருபுறம் மலர்ந்த பூவாகவும், வேறொருபுறம் இளம்பிஞ்சாகவும், காயாகவும், பழமாகவும் இவ்வாறு பலவித ரூபங்களை யடைந்திருந்தாலும், இவையெல்லாம் ஒரு மரத்திலேயே பிறந்து, ஒரு சுபாவத்தையே அடைந்து, சமமாக இருப்பதுபோல, ஆத்மாவின் கலைகளும் பலவித ரூபங்களாகவுள்ள எல்லா பூதங்களிடத்திலும் சமமாக உள்ளது. முடிவில் அனைத்திலும் ஆத்மகுணங்கள் காலக்கிரமத்தில் பிரகாசிக்க வேண்டியவைகளே. இதனால், ஒருவன் கோரமாயிருந்தா

லும், அழகாகவிருந்தாலும், ஞானசொரூபனாக இருந்தாலும் அக்ஞானக்களஞ்சியமாக இருந்தாலும், தயாசமுத்திரனாயிருந்தாலும், கொடியவனாக இருந்தாலும், எல்லாரிடமும் ஆத்மா பிரகாசிக்கின்றது. இழிவாகக் காணப்படும் வஸ்துக்களிலுள்ள ஆத்மாவும் காலக்கிரமத்தில் பக்குவமடைந்து, ஆத்மகுணங்களையும் பிரகாசிக்கச்செய்யும் இந்தரூபங்களெல்லாவற்றிலும் பிறக்கக்கூடிய அனுபவத்தை ஜீவனடைந்து, அதனால் ஞானத்தையும் பெறவேண்டும். இதனாலல்லவா பகவான் தமதுவிபூதியைக் கூறுமிடத்து, "சலம்பயில்வார் சூதுநான்" (கீ. வெ. X, 37.) என்று சொல்லுவர். பிரமஞானிகளிடத்திலும் மூர்க்கரிடத்திலும், பசுவிடத்திலும், நாயினிடத்திலும் சமத்துவத்தைப் பார்த்து ஆத்மபாவனையைச் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு பார்ப்பதே உண்மையான ஞானம். அவ்வாறு ஏகத்துவத்தைத் பார்ப்பவனிடம் அக்ஞானம் இராது. அக்ஞானம் நசித்து அக்ஞானவலைகளான சோகமோகங்களும் நசித்தால் அவன் ஆநந்த ஸ்வரூபனாவான்.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌭𑍂𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌃।
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌃 𑌕𑌃 𑌶𑍋𑌕 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌃॥

ஈசாவாஸ்யம்.

எப்பொருளைப் பார்த்தாலும் அதனிடம் ஆத்மா எவ்விதம் பரிபக்குவமடைகிறது? எவ்விதஞானம் இந்தரூபத்தையடையகூடும்? என்று ஆராய்ந்தால், ஒவ்வொருரூபமும் உலகிற்கு அநுகூலமாகவே காணப்படும். அவ்வாறின்றி பொருள்களிலுள்ள இழிகுணங்களைமாத்திரம் பார்த்து, அவற்றில் வெறுப்புக்கொள்பவனுக்கு பிரகிருதிசம்பந்தமான குணங்கள் மாத்திரம் காணப்படும். ஆத்மஞானம் அவனிடம் சிறிதேனும் பிறவாது. எல்லாபூதங்களிடமும் ஆத்துமசக்தி பிரகாசிப்பதைப் பார்க்கப் பார்க்க, பூதங்களெல்லாம் பகவானது மகிமையைத் தோற்றச்செய்வதாகத் தெரியவரும். அதனால் எவ்விடத்திலும் எச்சமயத்திலும் ஆத்துமாவைக் காண

வேண்டும். இதுவே மேலானஞானம். இவ்விதம் காண்பவனே ஆத்துமஞானி, இதுவே ஞானயோகம்.

ஆத்மஞானியாக வுள்ளவன் ஆத்மகலையை எல்லாவற்றுள்ளும் பார்ப்பான். அக்ஞானியும் ஆத்மபிரகாசத்தை எவ்விடத்திலும் பார்த்தாலும் அது ஆத்மபிரகாசமென்பதை அவன் அறியான். உலகில் ஒவ்வொருவனும் பலவிஷயங்களை விரும்புகிறான். அவ்வவ்விஷயங்களில் பிரியத்திற்குக் காரணமான யாதேனுமொன்று இல்லாவிடில் அவன் அவைகளை விரும்புவானே? ஒவ்வொன்றிலும் மனத்தைக் கவரத்தக்கதும், இன்பத்தை ஊட்டக்கூடியதுமான யாதேனும் ஒன்றிருக்கவேண்டு மல்லவா? அதுவே ஆத்மதேஜஸ் என்று அறியவேண்டும். பாமரன் ஒருவன் ஒரு ரூபத்திலுள்ள அழகுமுதலியவற்றைக் கண்டு, அதில் ஆசைவைப்பது இயல்புதான். அதில் ஆத்துமா இல்லாவிடில் அக்குணங்கள் பிரகாசியா. அவனுக்கும் அவை புலனாகா. உலகில் காணப்படும் எல்லா வனப்புக்களும், ஒளிகளும், ஆத்மாவினால் எற்பட்டனவேயன்றி வேறல்ல. ரூபங்களில் ஆத்மாவிருப்பதால் அவைகளிடம் காணப்படும் வனப்புக்களெல்லாம் ஆத்மாவால் எற்பட்டவையாகும். அந்தரூபங்களுள் இயற்கையாக அவை காணப்பெறா. இது கீதையில் பின்வருமாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

எது விபூதியுடைத் தேது திருவுடைய
தேது மிகவுயர்த்தி யேதுபொரு— ளேத்துதான்
என்னுடைய தேசதனி லேகதே சத்துளதா
வுன்னுடைய நெஞ்சா லுணர். கீ. வெ. X. 42.

(இ. பொ.) உலகில் ஐசுவரியத்தையுடையதும் காந்தியையுடையதும் உயர்வாகக் கருதப்படுவதுமான வஸ்துக்கள் யாவையோ அவையெல்லாம் எனது தேஜஸின் கலைகளால் உண்டானவை என்பதை நீ அறி.

ஆதலால் உலகில் எதேனும் ஒன்று வனப்புள்ளதாகவிருந்தால், அதிலுள்ள வனப்பை உண்டாகச்செய்தது ஆத்மாவென்பது நிச்சயம். இவ்விஷயத்தையே மைத்திரேயிக்கு அவளது பர்த்தா யாக்ஞவல்கியமகரிஷி மிகவும் அழகாக உபதேசித்திருக்கிறார்.

ந வா அரே ஜாயாயை காமாய ஜாயா ப்ரியா பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ஜாயா ப்ரியா பவதி। ந வா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவத்யாத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி। ந வா அரே தேவாநாம் காமாய தேவா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய தேவா: ப்ரியா பவந்தி ॥ பிரஹதாரணியகம்.

(இ. பொ.) மனைவியின்பொருட்டு மனைவியைப் புருஷன் இச்சியார். மனைவியிடமுள்ள ஆத்மாவின்பொருட்டே அவர் தம் மனைவியை இச்சிப்பர். பர்த்தாவின்பொருட்டு பர்த்தாவை ஸ்திரீகள் இச்சியார்; அவரிடமுள்ள ஆத்மாவின் பொருட்டே அவர் தம்பர்த்தாவிடம் பிரியம் வைப்பர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தானே பிரியத்தைக்கொடுக்காது. அதனிடமுள்ள ஆத்மாவின்பொருட்டே அது பிரியமுள்ளதாகும். இவ்வாறே தேவதைகளும் தேவதைகளா யிருப்பதால் மட்டும் பிரியப்படத்தக்கவராகார். அவரிடமுள்ள ஆத்மாவின்பொருட்டே அவர் பிரியப்படத் தகுதியுடையவராவர்.” இவ்வாறு ஆத்மா பரம பிரீதியுள்ளதாயிராவிடில் எவ்வொன்றும் உலகத்தில் பிரியமுள்ள ரூபமாகப் பிரகாசிக்காது. உலகில் அது நிலைத்திருப்பதே அசாத்தியம். எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் பிரியமான விஷயங்களில் அந்தர்ப் பூதமாகவுள்ள ஆத்மாவை அறியவேண்டும். இவ்வாறு ஆத்மாவை எவ்விடத்திலும் பார்த்துக் கேட்டுச் சிந்தித்தால் ஆத்மாவின் சாணித்தியத்தை ஜீவன் அடையக்கூடும்.

ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: ॥ பிரஹதாரணியகம்.

இவ்விதமாக ஆத்மாவை எங்கும் பார்த்தால் தன்னிடமுள்ள ஆத்மாவும் சர்வபூதங்களிடமுமுள்ள ஆத்மாவும் ஒன்றென்னும் ஞானம் படிப்படியாக ஜீவனிடம் ஏற்படும் காலகருமங்கள் பரிபாகமடைந்தவுடன், பரம தயாநிதியான மகாகுரு அவனுக்குத் தத்துவோபதேசம் செய்வர். ‘தத்துவமசி’ என்ற மகாவாக்கியத்தை அவர் உபதேசித்தால், பிரம்மாத்துமைக

ஞானம் அவனிடம் தெளிவாய் ஏற்படும். உண்மையான ஆத்ம ஞானம் காலக்கிரமத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தானே உண்டாகவேண்டுமேயொழிய, பிறர் எவ்விதமகாத்துமாக்களாக விருந்தபோதிலும் அதை அவனிடம் பிறப்பிக்கமுடியாது. 'தத்துவமசி' என்ற மகாவாக்கியத்தின் பொருளை ஆசாரியர்மூலமாக உபதேசப்பெற்று, சிஷ்யன் அதன் பொருளைச்சிந்தித்தால், வெகுகாலத்திற்குப்பிறகு 'அகம்பிரம்மாஸ்மி' என்ற ஞானம் அவனிடம் தானே பிறக்கும்.

இந்தஞானம் ஆத்மாவிடம் பிறக்கிறது அவ்விதஞானம் தெளிவாயினும், மகாகுருவினால் உபதேசிக்கப் படவேண்டும். அவ்விதவுபதேசம் அடைவதற்கு ஞானிகளும் தத்துவதரிசிகளுமான மகாத்துமாக்களை யோக்கியனான சிஷ்யன் விதிப்படி சமீபித்து அவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்து, பாதத்துவத்தைக் குறித்துக் கேட்டால், அவர் உபதேசிப்பர் என்று பகவான் கீதையில் உரைத்துள்ளார்.

அந்த வறிவை யறிநீ யடிவணங்கிச்
சிந்தை யுடன்கேட்டுச்சேவித்தே—முந்தறிவை
யொத்'துபதே சிப்பர் உனக்குணர்ந்தோராய்த்'
தத்துவத்தைக் கண்டிருப்பார் தாம். கீ. வெ. IV. 24.

அவ்வித குருக்கள் சாஸ்திரஞான முள்ளவராகமட்டுமிருந்தால் போதாதென்று "உணர்ந்தோராய்த் தத்துவத்தைக் கண்டிருப்பர் தாம்" என்று அவர்க்கு இரண்டு விசேஷணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. சாஸ்திரஞான முண்டாகி அவ்விதஞானத்தை குருமுகமாகத் தெள்ளிதாய் அடைவதற்காக சிஷ்யனது இலக்ஷணங்களைக்கூட பகவான் கூறியிருக்கிறார்.

ஆதரவு மிக்கான் அறிவுபெறு மாங்கதனின்
மீதமருந் தன்மையான் வென்றுபுலன்—போதமது
பெற்றெல்லை யாங்கே பெரிதான சாந்தியினை
உற்றெய்தும் யோகி யுணர்ந்து. கீ. வெ, IV. 38,

(இ. பொ.) குருவின் உபதேசத்தில் உண்மையான சிரத்தை யுள்ளவனும் ஞானமடைதலில் முயற்சியுள்ளவனும் இந்திரியங்களை

அடக்கினவனுயும் உள்ளவன் ஞானத்தையடைகிறுன்: விரைவில் உத்தமமான மோட்சத்தையும் அடைகிறுன்.

உண்மையான சிரத்தையென்றுல் குருவாக்கியத்தில் கலங்காத விசுவாசம் வைத்தல். சிஷ்யன் ஜகதீஸ்வரனிடம் நிர்மலமான பக்திகொண்டு, ஈஸ்வரனே கதி என்ற திடமான நிச்சயம் அடையவேண்டும். இந்திரியங்களை நன்ருக வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இந்திரியமனசுகளை சுவாதீனஞ் செய்து கொண்டு ஈஸ்வரனிடம், மிகுந்த பக்தியும், குருவாக்கியத்தில் அதிகப்பற்றுமுடைய சிஷ்யனுக்கு ஞானிகளும், தத்துவஞானங்களை உபதேசிப்பர். அவ்வித உபதேசங்களைப்பெற்ற புண்ணிய ஆத்மாக்கள் அவைகளைச் சிலகாலம் மனனஞ்செய்து, மனத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு வந்தால், அபரோக்ஷஞானம் தானே அவர்க்குப் பிறக்கும். குருவாக்கியத்தை சிரத்தையுடன் மனத்தில் சிந்தித்தால் சாந்தமான அவரதுமனத்தில் ஆத்மசொரூபம் பூரணமாகப் பிரகாசிக்கும். 'அகம் பிரம்மாஸ்மி' என்ற ஞானம் உண்டாகவே, அவர்கள் உண்மையான பிரம்மஞானிகளாகி, "பிரம்மஸத்பிரம்மைவபவதி" (பிரமத்தை அறிந்தவன் பிரமனுகிறுன்) என்றபடி, பிரமசொரூபராகிறுர்கள். அத்தகைய மகாபுருஷர்கள் சரீரதாரிகளாயினும் முக்தர்களேயாவார்கள். அவர்களே ஜீவன் முக்தர்கள். அந்தமகாத்மாக்களுக்கு பிரபஞ்சங்கள் பிரம்மாண்டங்களெல்லாம் நன்று புலனுகும். அவர்களுக்குப்புலனுகாத பொருள்களே இல்லை. அவர்கள் மாயையையும் ஜெயித்தவராவார்கள். முக்குணங்கள் பொருந்திய பிருகிருதியெல்லாம் அம்மகாத்மாக்களுக்கு உட்பட்டவையே. அவர்கள் முக்குணங்களையும் கடந்தவர்கள். இவ்வித மகாபுருஷர்கள் இவ்வுலகில் எவ்வாறு வர்த்திப்பார்களென்பதை பகவான் கீதை இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் முடிவில் ஸ்திதப்பிரஞ்ஞனது இலக்ஷணங்களாகவும், 12-ம் அத்தியாயமுடிவில் பரமபக்தனது லக்ஷணங்களாகவும், 14-ம் அத்தியாய முடிவில் குணுதீதர்களின் லக்ஷணங்களாகவும் விவரித்திருக்கிறுர்.

ஆங்கவனுக் கண்ண லதுவுரைத்தா ளுங்குயிரின்
பாங்கதனுற் ருனே படிந்தமைந்து—தாங்கரிய
எண்ணரிய காமங்க ளெல்லாம் துறக்குமவன்
திண்ணிறவ ஞகுமெனச் செப்பு. கீ. வெ. II. 51.

துன்பத்தில் என்றும் துளங்கா மனத்தனுய்
இன்பத் திடையாசை இல்லவனுப்ப்—புன்பற்றில்
அன்பு பயம்வெகுளி யற்றவனே யாங்குணர்வின்
வன்பு பெறுமுனியா மற்று. கீ. வெ. II. 52.

எங்கு மருவுநசை யேதும் அறத்துறந்து
தங்கு நலந்தீங்கு தானணைந்தே—அங்கங்கும்
உத்தும் உகப்பும் முதிர்வெறுப்பும் அற்ருர்க்கு
வந்து நிலையா மதி. ,, 53.

அங்கங்கள் ஆமை அகத்தடக்கு மாறுபோல்
இங்கு ஐம்பொறிகள் இயல்பணைத்தும்—பொங்குஐம்
புலனின்று அகத்தடக்கும் போதத்தனுக்கு
வலனின்ற வேற்குமே வந்து. ,, 54.

துய்யாது தான்துறந்தான் துய்த்தபொருள் விட்டாலும்
மெய்யாருஞ் சங்கம் விடாதிருக்கும்—பெய்பவே
சென்று பரமாகுஞ் சீருயிரைக் கண்டக்கால்
நின்று அதுவும் நீங்கும் நெகிழ்ந்து. ,, 55.

முயன்றிடினுந் தன்புலன்கள் மொய்ம்பான் மனத்தை
இயன்று நிலைதொலைக்கு மென்பால்—நயந்தே
அவையென்றுங் காக்கில் அவன்கண் வசமா
நவையின்று நிற்குமதி நன்கு. ,, 56

புன்பொருளை யுள்ளும் புமானுக்கு அதிற்சங்கம்
பின்பதனுற் காமமதிற் பின்வெகுளி—அன்பதனுன்
மோகமதிற் பொன்றும் மிருதி அதிற்புத்தியழிவு
ஆகுமதிற் ருனசிக்கு மாங்கு. ,, 57.

உகப்புவெறுப் பற்றுத்தன் உன்னதத்தாற் பொருள்கள்
அகத்துவச மாம்புலனு வார்ந்தோன்—மிகத்தெளிவு
சேருமதிற் றுயருந் தீருந் தெளிநெஞ்சில்
ஆருநிலைப் புந்தி ஆசு. கீவெ. ,, 58.

மற்ரோ ரிடத்து மறமற்று மித்திரனுய்
உற்ருன் கருணே உறுமமதை—செற்ருன்
அகங்கார மற்ருன் அமர்பொறையன் துக்கஞ்
சுகங்காணில் ஒப்பான் துணிந்து கீ. வெ. XII. 13.

பெற்றதமைக் தென்றும் பிறங்குயிர்க்கண் யோகியாய்
உற்றமன முள்ளொடுக்கி யோர்ந்துதெளிந்து—அற்றமற
என்னமர்ந்த நெஞ்சு துணிவெய்தியான்தான் என்பத்தன்
தன்னமர்ந்து நானுகப்பன் தான். ,, 14.

யாவனுல் அஞ்சாது உலகு உலகால் அஞ்சாதான்
எவன் உகப்பு ஆருமை எய்ந்தபயம்—மேவுநடுக்கு
ஆங்கவைதாம் விட்டே அமர்வுற்று இயல்பவனும்
ஈங்குகப்புக் கேய்ந்தான் எனக்கு. ,, 15.

வேண்டுதவிலான் தாயான் தக்கன் விருப்புருன்
ஈண்டுபகைப் பற்றுருப்பான் எத்தொழிலும்—மூண்டுபுறத்
தேதியலா தேநிகழும் யோகத்தா னென்பத்தி
யாதியல்வான் என்னுகப்பினுன். ,, 16.

உகப்புவெறுப் பொன்றிலுமற் றுட்சோக மற்று
மிகப்பயினு மாசை விடுத்துச்—சகத்தமரும்
நன்மையுடன் தீமை நசித்தியலும் பத்திமான்
என்மனத்தி லின்பத்தா னிங்கு. கீ. வெ. XII. 17.

என்னலர்க ளுற்ருர் விருப்பிழவோ டுற்றகுளிர்
பன்னபு லின்பதுன்பம் பாவுழி—மன்னுபுகழக்
கொத்தமைந்து மௌனியா யூர்மனேயற் றுற்றுணர்ந்த
பத்தனவ னென்னுகப்பின் பற்று. ,, 18.

எவரித் தனமியா மின்னமுத யோகத்தை
மேவி யுரைத்தவகை மேவுவார்—ஆவலுடன்
எற்பாம ராகு மெழிற்பத்தர் யானுகப்ப
நிறப ரவர்மேலாய் நிகழ்ந்து. ,, 19.

ஈண்டவனுக் கண்ண வியல்பின் தகவுரைத்தான்
பாண்டவனே முந்திப் பரந்தவொளி—மூண்டியற்றி
மோகமுள வற்றை முனியான்முன் மூண்டத்து
வேக நசையிலாண் மிக்கு. கீ.வெ. XIV. 22

முன்னுக் குதாசீனன் போலிருக்கு முக்குணங்கள்
தன்னுற் றலேந்திடினும் தான்சலியான்—மன்னுகுணச்
செய்தியிது வென்றிருக்குஞ் செய்தொழிலிற் சேட்டியான்
மெய்திருந்து நெஞ்சுடையான் மேல். ,, 23.

தன்சுகத்துந் துக்கத்துந் தான்சமனுய்த் தன்னமர்ந்து
பொன்கலுட ஞேடிதனிற் புந்தியொத்தோன்— அன்பர்
வெறுப்ப ரிடையொப்போன் மிகுபழிநன் கீர்த்தி
நிறுத்த சமநிற்கு நிகழ்ந்து. ,, 24.

தன்னமரு மானமவ மானஞ்சா ராநண்பன்
வுன்னலர்தம் பக்கத்து மொத்தியல்வான்— மன்னவருஞ்
செய்ம்முயற்றி யெல்லாஞ் செய்யா னவன்குணங்கண்
மெய்ம்முயற்றி யாற்கடந்தான் மிக்கு. கீ. வெ. XIV. 25.

இன்னேர் தம்மனத்திலுள்ள இச்சைகளே பூரணமாக விட்டு எப்போதும் ஆத்மாவிடம் ஆநந்தித்துக் கொண்டிருப்பர். துக்கங்கள் நேர்ந்தபோது, அவரதுமனம் கலங்காது. சுகங்களில் அவரதுமனது பொங்காது. சுகதுக்கங்கள் நேரிடும்போது, விகாரமற்றிருப்பர். விருப்புவெறுப்புக்களேப் பூரணமாக விட்டுவிடுவர். சர்வபூதங்களிடத்திலும் நட்புக்காட்டும் நல்லமனமுடையவராவர். நான் எனது என்றபாவங்கள் தேடினுலும் அவரிடம் அகப்படா. எக்காரியத்தைச் செய்தாலும், மனத்தையும் புத்தியையும் ஈஸ்வரனிடம் அர்ப்பணஞ்செய்து, கடவுளுக்குத் தாம் ஊழியராதலின், உலகநன்மையின்பொருட்டே அவர்கள் கருமங்களேச்செய்வர். தம் அறியாமையால் உலகத்தார் அவர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தாலும், அல்லது அவரைத் தாங்கினுலும், வைதாலும், புகழ்ந்தாலும், மதித்தாலும், வெறுத்தாலும், அவர்கள் எப்போதும் ஆநந்தமுடையவராய், ஒன்றிலும் ஆசைவைக்காமல் ஆத்மஸ்வரூபத்தை நாடியவராகவே யிருப்பார்கள். இவர்கள் குணங்களுக்கு அதீதராதலின் குணங்களின் சேஷ்டைகளேப்பற்றி வெறுத்துரையார். தகாதவிஷயங்களே இச்சியார். பிறரை நிந்தியார். சுகதுக்கங்களேச் சமமாகப்பாவித்து, மண், கல், பொன் மூன்றையும் ஒருபடித்தாக நோக்குவர். விருப்பு வெறுப்புக்களேயும், புகழ்ச்சி இ

கஷ்ச்சிகளையும், மானஅவமானங்களையும் ஒன்றுபோல எண்ணுவர்; நட்புப்பகைகளை ஒரேவிதமாகப் பாவிப்பர். தன்னயங்கருதி எக்காரியத்தினையும் செய்ய விரும்பார். உலகின்மேன்மையின்பொருட்டே காரியங்களைக் குறைவறச் செய்துவருவர். ஈஸ்வரனது பிரதிநிதிபோலத் தம்மைப் பாவித்துக்கொண்டு வேறுஉத்தேசமின்றித் தமதுசரீரமிருக்கும்வரைக் காலங்கழிப்பர். இத்தகைய பெரியோர்களே பிரமஞானிகள்.

பிரமஞானிகளை மேற்குறித்த ஒழுக்கங்களால் அறியவேண்டும். இந்நாட்களில் சிலர் மகாவாக்கியங்களை வாயால் உச்சரித்துக்கொண்டு, தாம் பிரமஞானியென்று உலகில் பறையறைந்துகொள்வர். விஷய சுகங்களை விரும்புவர்; இந்திரியங்களை விஷயங்களில் செலுத்துவர். தாம் பிரமசொரூபிகளென்று வாய்வார்த்தைகளால் மட்டும் சொன்னல் அவர்கள் பிரமஞானிகள் ஆகார். அவ்விதம் சொல்லுவது பிரமஞானிகளின் லக்ஷணமன்று. பிரமஞானிகள் உலகமேன்மைக்குப் பாடுபடுவர்; தம் சுகத்தைச் சிறிதும் நாடார். சாத்தியமானவரை அதற்கு விரோதிகளாகவிருப்பர். முன்விவரித்தபடி சாதன சதுஷ்டயங்களைப் பூரணமாக ஐயந்திரிபு அறச் சாதித்துக்கொண்டு, உலகில் ஒன்றையும் விரும்பாமலிருப்பவன், முதலில் குடீசகனுகிறுன். ஆத்மாவிடம் திடநிச்சயம் உண்டானவுடன், அவன் பகூதகனுகிறுன். ஆத்மாவே தானென்னும் ஞான முதித்தவுடன், அவன் ஹம்ஸனுகிறுன். யோகாப்பியாசத்தால் ஆத்மதத்துவம் அவனுக்கு வெளிப்பட்டவுடன், அவன் பரமஹம்ஸனுகிறுன். இவ்விதம் சாதனசதுஷ்டய சம்பத்துச் சிறிது ஏற்பட்டதுமுதல் அபரோக்ஷஞானம் கிடைக்கும்வரை நான்கு சோபானங்கள் (படிகள்) மனிதருக்கு ஏற்பட்டுள்ளன. சாதநசதுஷ்டய சம்பத்துண்டான மனிதன் ஞானத்திற்கு அதிகாரியாகி, காரணகுருவினது கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரனுகிறுன். அப்போது, உலகின் மேன்மையின்பொருட்டு மறைவாகவர்த்திக்கும் காரணகுரு அவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி, சூக்ஷ்மமான தத்துவங்களைப் படிப்படியாக உபதேசிப்பர். இந்த உபதேசம் ஸ்தூலதே

கத்தில் வர்த்திக்கும் ஜீவனுக்கு ஜாக்கிருதாவஸ்தையில் சாமானியமாகக் கிட்டாது. சொப்பனத்திலும், சமாதியிலுமே சூக்ஷமசரீரதாரியான ஜீவனுக்கு அது சித்திக்கும். இதுவே உண்மையான உபநயனம். பாலியத்தில் நடக்கும் உபநயனம் இதையே குறிக்கிறது. அவ்வித உபதேசத்தை அவன் பெற்றதுமுதல் அவன் அம்மகாத்மாக்களால் சிக்ஷிக்கப் பட்டு, ரக்ஷிக்கப்பட்டு வருவதால், அவன் படிப்படியாகப் பரிபூரணனுவான்.

இந்தஜீவனே உண்மையான சந்நியாசத்திற்குத் தகுந்தவன். இகபரசுகங்களில் அவனிடம் திடமான வைராக்கியம் இருப்பதால் அவைகளுக்குச் சாதனமான கருமங்களை முற்றிலும்நீக்கி, ஞானசாதனங்களையே அவன் கைப்பற்றுவான். பரமார்த்தஞானத்தை அடைவதற்கு யோகாப்பியாசம் முக்கிய சாதனமாதலின், ஒவ்வொரு ஜீவனும் அதை அப்பியாசம் செய்யவேண்டும். இந்தயோகவிஷயம் வேறொரு அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்படும்.

இகலோக பரலோக சுகமொன்றிலும் மனது செல்லாதிருந்தாலும் இந்தஜீவன் பிறருடன் ஒரேவீட்டில் வர்த்திப்பதால் அவன் குடீசகன் எனப்படுவான். பிறகு அந்தவீட்டைவிட்டு வெளியேறி, தனக்கென வாசஸ்தலமில்லாது இரவிற்கு ஊரூராகத் திரிந்துகொண்டு ஆத்மாவிடம் தன் ஸ்திரபுத்தியை ஜீவன் செலுத்திவந்தால், அவன் பகூதகன் எனப்படுவான். பகூதகன் குடீசகனைக் காட்டிலும் ஒருபடி உயர்ந்தவன்.

இந்த இரண்டாவது நிலையில் இவன் ஆத்மாவிடம் திடமனதுகொள்வான். இந்நிலையிலிருந்து மறுபடியும் சம்சாரமோகத்தில் விழ அவனுக்கு அவகாசம் ஏற்படாது. ஆத்மசொரூபத்தை அவன் நன்றாக வுணராமற்போயினும், ஆத்மா ஒன்றே அறியத்தக்க தத்துவமென்ற உறுதியான எண்ணம் அவனிடம் ஏற்படும். அந்தத் தத்துவத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக அவன் தன்மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி, சித்தத்தையடக்கி அதை ஆத்மாவிடம் சேர்ப்பான். அப்போது ஆத்மசொரூபம்

படிப்படியாக அவனுக்குப் புலப்படும். இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்பி, மனத்தை இந்திரிய சுகங்களை வேண்டாதபடி ஒருநிலைப்படுத்தி, அசைவற்று ஆத்மநிஷ்டையி லிருக்கும்போது காற்றுவீசாத விடத்திலுள்ள சலனமற்ற குளஜலத்தில் சூரியபிம்பம் தெளிவாகவும், பூரணமாகவும் பிரதிபலிப்பதுபோல அவனது சாந்தமான சுத்தஇருதயத்தில் ஆத்மா பிரதிபலிக்கும். அவன் அப்போது ஆத்மசொரூபத்தைச் சிறிது அறிந்து அந்தஆத்மாவே தானென்னும் ஞானத்தை அடைவான். அத்தருணத்தில் 'ஹம்ஸ' என்றநாமம் அவனுக்குத்தகும். 'அகம் ஸ:' 'நானே அவ்வாத்மா' என்றஞானம் சிறிது அவனிடம் ஏற்படும். யோகம் அவனிடம் திடமாக ஏற்பட்டவுடன், அவனது சூக்ஷமதிருஷ்டி விருத்தியாகும். படிப்படியாக ஸ்தூலசரீரத்தை விட்டுவிட்டு சூக்ஷமசரீரத்தில் சுதந்தரமாக வர்த்திக்கும்சக்தி அவனிடமுண்டாகும். தனதுஸ்தூலசரீரம் அநாத்மாவென்பதை அவன் தனதுஅனுபவத்தாலேயே தெரிந்துகொள்வான். நாளடைவில் வரிசையாக எல்லாதேகங்களையும் ஒன்றன்பின்ஒன்ருக விடுத்து, அவையனைத்தையும் அநாத்மாவாக அறிந்துகொள்வான். மனோவிருத்திகள் யாவும் அநாத்மாவின் விகாரங்களாக அவனுக்குப்புலனுகும். முடிவில் தேகமெல்லாவற்றினும் லக்ஷணமுள்ளதும், எல்லாதேகங்களுக்கும் ஈஸ்வரனுமான ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறுன்.

— ஹிரண்மயெ வரெ கொமெ விரஜம் ஸ்ரஹ்ம நிஷ்ஜ‌ம் | தஹுூஸம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிஸ்தஷ்ஸாத்மவிஜோவிஜ:॥ முண்டகோபநிஷது.

ஆத்மாவே தானென்று தன்அனுபவத்தால் அறிந்தபோது அவன் 'அகம் பிரம்மாஸ்மி'' ''சர்வம் கல்பிதம்பிரம்ம'' என்றவாக்கியங்களின் உண்மையான அர்த்தங்களை அனுபவித்து அபரோக்ஷஞான முள்ளவனுவான். இந்நிலையில் அவன் ''பரமஹம்ஸன்'' எனப்படுவான். இவ்விதமாக அபரோக்ஷஞான முண்டானவர்களே ''பரமஹம்ஸபரிவிராஜகர்'' என்றழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதிபெறுவர். இவ்வித ஞானமில்லாதவரிடம் இர்

நசப்தம் பேர்மட்டிலேதான் நிற்கும். இவ்விதஞானிகளைக் குறித்தன்றே "வேதாந்த விக்ஞானஸுநிச்சிதார்த்தா ஸந்யாஸ யோகாத்யதயச்சுத்தசத்வா: ("வேதாந்தஞானத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்ட சித்தாந்தமும், சந்நியாசயோகமும், இந்திரியநிக்கிரகமும் சத்துவகுணமுமுள்ள") என்று சுருதிகளில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளது. வேதாந்தவிக்ஞான மென்றால் வேதாந்தத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஞானம். இது ஸ்வானுபவத்தால் திடப்படும். அதனால் வேதாந்தவிக்ஞானமென்று இங்கு உபயோகப்பட்டுள்ளது. இவ்வித திடஞானத்தால் ஆத்மதத்வத்தில் திட மேற்படும். இவ்விததிடத்தை யடைந்தவரே பரமஹம்ஸபரிவிராஜகர் ஆவர். அவரிடம் அகம்பாவம் எள்ளளவு மிராது. அவரைத்தொழுவோர் அவரை பிரும்மசொரூபரென்றெண்ணி "நமோ நாராயணாய" என நமஸ்கரிப்பர்.

இதுவே ஞானமார்க்கம். ஜீவனுக்கு ஞானம் நிலையாக ஏற்பட்டு, முடிவில் ஆத்மதரிசனமும் ஏற்பட்டவுடன், அவன் ஞானயோகியாவான். ஆத்மசொரூபத்தைத் தன் அநுபவத்தால் தெரிந்தவுடன், உத்தமமான பரபக்தி அவனிடம் பிறவாமல் தீராது. பக்திஞானங்கள் அவனிடம் பிரகாசிக்கவே உலகஇதத்தின்பொருட்டு அவன் கருமங்களைச்செய்து பரிபூரண கருமஞானியு மாவான்.

இப்படி மூன்றுலக்ஷணங்களும் பரிபூரணமானவுடன் அவனிடம் இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி என்றமூன்றும் பூரணமாகப் பிரகாசிக்கும். அவன் சச்சிதானந்தசொரூபனாகி உலகில் விளங்குவான். இன்னோர் பிரமவித்தியாநிதிகளாய், பிரமஞானிகளாய், பாமரஜனங்களுக்கு வழிகாட்டிகள்ாய், பாமரராய் உலகிலிருப்பவர்களுக்கும் விதேகரான மகாத்மாக்களுக்கும் இடையில்நின்று, பிரமவித்யாரகசியங்கள் உலகில் நசிக்காமல் காப்பாற்றி, மானவகோடிகளின் ரக்ஷகராய் வர்த்திப்பர்.

தன்னயம்கருதி, தனது முக்தியைமட்டுங் கோரிக்கொண்டு சிலர் இருப்பதுமுண்டு. இகலோகவிருப்பங்களைப் பூரண

மாகவிடுத்து சொர்க்கசுகத்தையும் கோராமல் உண்மையில் நிராசையுடன் சிலர்வர்த்தித்தாலும் அவர்கள் பகவானுக்கு அர்ப்பணமாகக் கருமங்களைச்செய்தாவது, சகுணோபாசனஞ் செய்தாவது சித்தசுத்தியைப் பூர்த்தியாகஅடையாமலும் சர்வபூதஇதரா யிராமலும் இருப்பதுண்டு. இன்னோர் பிறரை விரும்புவதைப் பந்தரூபமாகப் பாவித்து, எள்ளளவும் அதைஎண்ணாமல் பூதஇதத்தையும் மறந்து, ஏகாந்தமாக வர்த்தித்து எல்லாரையும் ஒரேவிதமாக தூரத்திலுள்ளவர்களாகச் செய்து, தன் முக்தியிலேயே ஆசைவைத்து, பிறர் இதத்தைச் சிறிதேனுஞ் சிந்திப்பதில்லை. இவர்களுக்கு இவ்வுலகில் மறுபடியும் பிறப்பதற்குவேண்டிய பந்தமொன்றும் தற்காலத்தில் இராததால் இகலோகஜன்மத்தை இவர்கள் இக்காலத்தில் அடையார். இவர்கள் தமக்கு சொர்க்கஆசைகளும் இல்லாமற் செய்துகொண்டதால், சொர்க்கத்திலும் அவர்களுக்கிடமில்லை. இவர்கள் சர்வபூதஇதர்களாக இராமையால், சர்வபூதாத்மகமான பிரமதாதாத்ம்யத்தை இவர்கள் அடையார். இவர்கள் பிரமலோகத்தில் சிறிதுதூரம் போனாலும் மறுபடியும் ஏதோ காலாந்திரத்தில் சம்சாரத்திற் பிரவேசித்து "சர்வபூதாத்ம பூதாத்ம" ஆகும்வரை சம்சாரத்தி லிருக்கவேண்டிவரும்.

வேதா வுலகளவு மீண்டு வருமுலகென்று
ஓதா நின்றார்கள் உணர்வுடையோர்—போதார்ந்த
தாராருங் கௌந்தேயா வென்னடைந்தார் தாமீண்டு
வாரார் மறுபிறப்பின் வாய். கீ. வெ. VIII. 15.

(இ. பொ.) பிரமலோகம்வரைப் போன ஜீவர்களுக்குப் புனர்ஜன்மம் உண்டு. பரப்பிரமசொரூபனும், வாசுதேவாத்மகனுமான என்னை உபாசிப்பவர்களுக்கு புனர்ஜன்மமில்லை. என்று பகவான் கீதையில் வற்புறுத்திக் கூறுகிறார். ஆயினும், அவ்வாறு பிரமலோகம்வரைச் சென்றவாது புனர்ஜன்மமானது சாமானியஜீவர்களுக்கு ஏற்படும் புனர்ஜன்மத்தைப் போன்றதல்ல.

சம்சாரசக்கரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு திரிலோகங்களும் சஞ்சரிப்பவரது விஷயம் இங்கே கூறப்படவில்லை. பகவான்

...600 008

'சர்வபூதாந்தராத்ம' என்றபாவமின்றி, நானுவித உபாசனைகளை ச்செய்து, உலகில்வாழும் இதரபூதங்கள் விஷயமான சிந்தனை சிறிதுமின்றித் தமதுமுக்தியில்மட்டும் ஆசையுள்ளவர்கள் பிரம லோகத்திற்குப் போனுலும், வேறொரு பிரமகல்பபத்திலாவது அவர்கள் புனர்ஜன்மமடைந்து சர்வபூதஇதத்துவத்தை அப் பியசிப்பர்.

எல்லாவுயிரு மெனதுயிர்போ லென்னுயிர்தா
னெல்லா வுயிர்போ லெனக்காணுஞ்—சொல்லார்ந்த
யோகஞ்சேர் நன்னெஞ்ச னெவ்விடத்து மொத்துயிர்க
ளேகஞ்சேர் வண்ணமறிந் தேய்ந்து. கீ. வெ. VI. 25.

தன்னெத்த வெவ்விடத்து மன்னு சமமாக
மன்னெத்த வின்பம் வளர்துன்ப— முன்னலுறி
லாங்கவனே சால வதிநாம யோகியென
போங்கறிவார் தாமதிப்ப ருற்று. ,, 28.

என்ற பாக்களில் பகவான் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசி த்ததைப் போல் எல்லாபூதங்களிலும் அவர் ஆத்மாவைப் பார் த்து ஆத்மாவிடம் எல்லா பூதங்களையும் பார்த்து, திடசித்த த்துடன் யாவற்றையும் சமமாக பாவித்து, எல்லா பூதங்களை யும் தம்மைப்போலப் பார்த்து, அவற்றின் சுகதுக்கங்களைத் தம்முடையவை போல எண்ணி நடப்பவரை பரப்பிரம்மத்தி ல் வர்த்திப்பவரெனலாம். இவ்வாறு சர்வபூதங்களிடத்திலும் சமசித்தமுடையவராய், சர்வபூதங்களிடத்திலுமுள்ள ஆத்மா வுடன் தாதாத்மயத்தை அடைந்திருக்கும் மகாத்மாக்கள் பர ப்பிரமத்தோடுசேர்ந்த யோகிகளாய், பரப்பிரமசொரூபராகிரு ர்கள். அதனலன்றே இப்பதவியையடைந்த சுகப்பிரம்மயோ கி பால்யதிடசரீரமுடையவராய் வழியிற்செல்ல குளத்தில் ஆ டையின்றிப் புனல்விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பெண்கள் அவ ரைப்பார்த்து மனவிகாரமடையாமல் வாளாவிருந்தனர். பிறகு விருத்தரான வியாசமகரிஷி அவ்வழிவர, ஸ்திரீகளெல்லாரும் வெட்கியோடி ஆடைகளைத் தரித்துக்கொண்டனர். சுகர் யௌ வனமுடையவராயினும் பிரமபாவத்தைத்தவிர வேறுபாவமின் றி சர்வாந்தர்யாமித்துவத்தை அடைந்திருந்தனர். ஆதலால்,

சாந்திவசனம்.

இத்தொடரில், இக்காலத்தில் உலகமெங்குமுள்ள ஆயிரக்கணக்கான அறிஞர்களால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றவரும், அரிய தவப்பேற்றால் உலக ஸம்ரக்ஷணார்த்தம் உழைப்பதற்கென்றே ஜனன மெடுத்தவருமான மாதுஸ்ரீ அன்னிபெஸண்ட் அம்மாள் அவர்களாலும் இன்னும் மற்றுமுள்ள உண்மையனுபவமுடைய பெரியோர்களாலும் இயற்றப்பட்டிருக்கும் அரிய ஆங்கில நூல்களை, நம் தமிழுலக மறிந்துகொண்டானந்திக்குமாறு, செந்தமிழில் தகுந்தவர்களால் மொழிபெயர்த்து மாதமொரு புஸ்தகமாகப் பிரசுரஞ்செய்து வருகிறோம்.

வருஷசந்தா தபால்சார்ஜ் உள்பட இந்தியாவுக்கு ரூ. 2—0—0
ஷை ஷை வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 2—8—0
தனிநம்பர் (தபால்சார்ஜ் பிரத்தியேகம்) 0—3—0

இதுவரையில் வெளியான புஸ்தகங்கள்:—

Vol. I.

No. 1. கர்மபால போதம்.
No. 2. ஆத்மார்த்த ஒழுக்கப்பயிற்சி, கிரஹஸ்தாச்ரமம்.
No. 3. பக்தியின் மகிமை.
No. 4, 5, 6, அவன் பெயரால்.
No. 7 to 10 கல்வி கற்பித்தல் ஈசுவரகைங்கரியம். 0—8—0

மேல்கண்ட புஸ்தகங்கள் சிலவாகிவிட்டன. சீக்கிரம் திரும்ப அச்சிடப் [படும்.

Vol. II.

1st Vol. No. 11 & 12 & 2nd Vol. No 1 to 4 "எனது பிரதிக்ஞை" (ஒரே புஸ்தகமாக) 0—12—0
No. 5, 6 & 7 பிரமஞானத்தின் விசாரத்தால் நமக்குறும் பயனியாது? 0—9—0
No. 8. பிர்ம்மக்ஞானமும் இஸ்லாமும். 0—3—0
No. 9. நமது பெரிய துரவஸ்தை, இது நீங்கும்வழி. 0—3—0
No. 10. கர்மநாசம். 0—3—0
No. 11. சின்னங்கள், இவைகளில் உட்கருத்துகளும் பிரயோஜனங்களும். 0—3—0
No. 12. ரிஷிகள் அல்லது மஹாத்மாக்கள். 0—3—0

Vol. III.

No. 1. ஸன்மார்க்கமுறையும், ஸம்ஸாரியும். 0—3—0
No. 2. மோக்ஷம் அல்லது வீடுபெறல், பிரஹ்மஞான சபையும், சகோதரபாவமும். 0—3—0
No. 3. ஸ்தூலப்பிரபஞ்ச தர்மங்கள், ஆத்மதர்மங்கள். 0—3—0
No. 4. என்குருநாதன் என்னை ஏன் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது? 0—3—0
No. 5. பிரஹ்ம வித்யா தீபிகை. 0—3—0
No. 6. ஷை இரண்டாம் பாகம். 0—3—0
No. 7. ஷை மூன்றாம் பாகம். 0—3—0
No. 8. ஷை நான்காம் பாகம். 0—3—0
No. 9. ஷை ஐந்தாம் பாகம். 0—3—0
No. 10, 11 & 12 ஷை ஆறாம் பாகம். 0—9—0

Vol. IV.

No. 1. பிரஹ்மவித்யாதீபிகை தொடர்ச்சி. 0—3—0

தேவையுள்ளவர்கள் மானேஜர் சாந்திவசனம் ஆபீஸ். திருமீயச்சூர். பேரளம் போஸ்ட் என்ற விலாசத்திற்கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.